

La ferida de la soledat

L'homosexualitat en el cinema ha tingut un tractament diferent al llarg de la seua història. Pel·lícules com ara *¿Victor o Victoria?*, de Blake Edwards, enfocaven la qüestió —el tema, que diria un polític— d'una forma simpàtica i desimbolta. Autors com Fassbinder, el qual la matèria afectava de prop, la tractaven des d'un angle més dramàtic i conflictiu. La francesa *El hombre herido*, de Patrice Chéreau, ho fa amb una intenció matisadament tràgica.

Patrice Chereau, director de «El hombre herido»

El hombre herido relata l'encontre casual i el successiu *coup de foudre*, en una estació de tren, entre un jove que hi acudeix a acomiadar la seua germana i un personatge violent i dur (destacable actuació de Vittorio Mezzogiorno, que curiosament és doblat per Gérard Depardieu). En lloc de traslladar l'argu-

ment *pro domo* al discurs *pro l'homo*, Chéreau es concentra en els aspectes més sòrdids de la història. No és casual que, poc abans de començar el film, estigués interessat a adaptar *Le journal d'un voleur*, de Jean Genet.

Precisament és en els ambients esgavellats dels urinaris de les estacions i

en els potiners hotels on la història cobra més interès. Chéreau és millor retratista d'ambients que narrador d'històries. Personatges lleugerament apuntats i que es prometien ben suggestius han quedat vaporosament esvaïts. Per exemple, la relació esbossada entre Henri, el jove protagonista i la seua germana. O la relació del personatge de Jean i la seua dona (interpretada per l'esposa de Wim Wenders, Lisa Kreuzer).

Perfectament localitzada en el nucli urbà, amb una atmosfera nocturna que ressalta el protagonisme del carrer, *El hombre herido* presenta uns personatges que tracten de trobar-se, però que s'eviten alhora. El final no pot acabar sinó en tragèdia. Un final que decapita part de les propostes, a causa del tremendista tuf moralista.

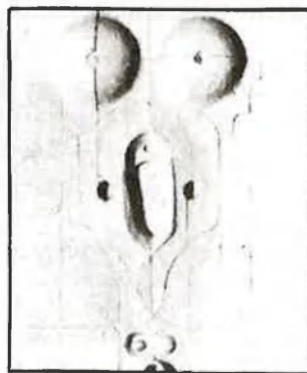
Messa, art en quarantena

Les obres de Francesc Messa (Albaida, 1915), recentment exposades a València, produeixen una sensació d'estranyesa que ens duen ambigüament al mig dels anys seixanta. Tornen, així, a aparèixer la tirallonga d'objectes empaperats —bicicletes, sabates...— com si s'intentés recobrir l'art amb una capa protectora que es salvés de la desmaterialització que Lucy Lippard anuncia ja un bon gra d'anys.

Aquesta impressió d'anar a contracorrent cobra tot el relleu en con-

templar, la sèrie d'obres de densitat matèrica que formen l'antesala dels anomenats destrellats o art gandul.

Messa utilitza, bandejant l'estricta cronologia, la part més destacable del seu treball artístic. Un treball que refusa les qualitats de la bellesa i el plaer estètic i s'endinsa en una cosmologia vitalista, propera a l'art *povera*. Ho poden veure en les obres dites art gandul, on és senzill observar un culte evident als objectes en desús, al *detritus*: nines esquarterades, calceïns bruts sobre un fons de pissarra revellida.

Obra titulada «Dos sexes»

Messa és un clar exponent i alumne del dadisme europeu, però a diferència dels seus congèneres francesos i italians, que es dedicaren a estripar cotxes, camions i altres objectes desballestats, el seu quefer naix del contacte amb la realitat que l'envolta, el seu poble, Albaida, on viu, lluny de la sorollosa metròpoli.

La fira Interarte-84

Del 3 a l'11 de novembre té lloc a València Interarte 84.

L'any que ve es vol fer coincidir la Mostra de Cinema Mediterrani amb el mateix Interarte, per tal de portar endavant una manifestació conjunta especialitzada en les activitats visuals i artístiques produïdes als països mediterranis.

L'interès essencial de la primera edició d'aquesta fira se centra en la participació de les institucions oficials: museus (Elx i Vilafrades), bancs, diputacions i l'Ajuntament de València, que mostren les seues col·leccions.